

Ով զգայարաններն մոլորութեան է յանձնում հոգին, նրա քանականութիւնը քշուում է ինչպէս նաւը քամիներեց ջրերն վրայ:

Այսպէս ուրեմն նա, որն զգայարաններն ամէն կողմեց փակաւած են զգայական առարկաներն առաջ, կատարեալ իմաստուն է:

Ուր գիշեր է բոլոր արարածների համար, արթուն է ինքնագուսպ մարդը. և ուր արթուն են արարածները, գիշեր է իմաստուն մենակեացի համար:

Մշտագեղուն անփոփոխ Ուկէանն մէջ կորչում են գետերը. և մարդը, որն մէջ կորչում են ցանկութիւնները բոլոր՝ խաղաղութիւնն է գտնում. բայց ոչ հաճոյասէրը:

Վանելով բոլոր ցանկութիւնները, թող մարդը գնայ առանց ցանկութեան, առանց տենչանքի, առանց հպարտութեան. նա դէպի խաղաղութիւնն է գնում:

Ահաւասիկ աստուածային հանգիստը. ով նրան հասաւ՝ չի տանջւում. և ով մնաց նրա մէջ մինչև վերջին օրը, նա շիջանում է նիրվանայի մէջ¹⁾:

Այստեղ վերջանում է Բինագալասգի՛այի երկրորդ գլուխը, որի անունն է բանական գիտութեան նօգա:

Շարունակելի

Հ. Աճառեան

Թ Ի Թ Ե Ռ Ն Ի Կ

(Ֆէսից)

Ինձ մի հարցրու, որտեղից եկայ,

Եւ որ եմ գնում.

Աստ ծաղկի վերայ ես դադար առայ,

Հանգչել եմ ուղում:

Արդեօք շատ երկար, անհոգ, անտարբեր,

Պիտ այսպէս հանգչեմ,

Բայց ոչ, ոչ. ահա կուղղեմ իմ թեւեր՝

Որ դէպ վեր թռչեմ:

Գեորգ

1) Մարդկային հոգու վերջնական ծուլումը Աստուծոյ հոգու մէջ: